

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2002-2003

26 juni 2003

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR ECONOMIE, LANDBOUW, WERKGELEGENHEID EN TOERISME

Interpellatie van de heer Flor Ory tot de heer Renaat Landuyt, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over het voorstel van de minister om een Vlaamse werkgelegenheidsconferentie te organiseren, voorafgaand aan een gelijkaardig initiatief op federaal niveau

Interpellatie van de heer Jan Laurys tot de heer Renaat Landuyt, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de verklaring van minister-president Somers met betrekking tot de uitvoering van het Pact van Vilvoorde

Interpellatie van de heer Pieter Huybrechts tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting, Innovatie, Media en Ruimtelijke Ordening, en tot de heer Renaat Landuyt, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de problematiek van de permanente campingbewoners

Met redenen omklede motie

Interpellatie van de heer Jan Laurys tot de heer Renaat Landuyt, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de invoering van een erkenningsstop voor ondernemingen die huishulp wensen aan te bieden in het kader van de dienstencheques

Vraag om uitleg van de heer Jan Laurys tot de heer Renaat Landuyt, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de Vlaamse inbreng in GATS-onderhandelingen

Commissie voor Economie, Landbouw, Werkgelegenheid en Toerisme

Donderdag 26 juni 2003

VOORZITTER : De heer André-Emiel Bogaert

– *De interpellatie wordt gehouden om 14.12 uur.*

Interpellatie van de heer Flor Ory tot de heer Renaat Landuyt, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over het voorstel van de minister om een Vlaamse werkgelegenheidsconferentie te organiseren, voorafgaand aan een gelijkaardig initiatief op federaal niveau

Interpellatie van de heer Jan Laurys tot de heer Renaat Landuyt, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de verklaring van minister-president Somers met betrekking tot de uitvoering van het Pact van Vilvoorde

De voorzitter : Aan de orde zijn de samengevoegde interpellaties van de heer Ory tot de heer Landuyt, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over het voorstel van de minister om een Vlaamse werkgelegenheidsconferentie te organiseren, voorafgaand aan een gelijkaardig initiatief op federaal niveau en van de heer Laurys tot minister Landuyt, over de verklaring van minister-president Somers met betrekking tot de uitvoering van het Pact van Vilvoorde.

Voor ik het woord geef aan de interpellant wil ik nog medelen dat ik als voorzitter van plan ben om namens de commissie een brief te schrijven om te vragen in welke mate deze commissie zal worden betrokken bij de voorbereiding en/of de werking van de conferentie.

De heer Ory heeft het woord.

De heer Flor Ory : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, tijdens het pinksterweekend was ik aangenaam verrast door een inter-

view met u op VTM, toen u, naar ik meen, nog waarnemend minister-president was. Tijdens dat interview zei u dat u plannen had om een Vlaamse rondetafelconferentie te organiseren over werkgelegenheid. Die conferentie zou plaatsvinden voor de conferentie die op het niveau van de federale overheid werd aangekondigd door de toekomstige eerste minister, die de onderhandelingen over de federale regeringsvorming leidt.

Over de organisatie van een federale werkgelegenheidsconferentie werd 2 weken geleden een akkoord bereikt tijdens de federale formatiebesprekingen. Deze conferentie is gepland voor het najaar en ook de gewesten zullen daarop worden uitgenodigd. Ze zou moeten leiden tot een strategische consensus tussen de federale overheid en de sociale partners over het gebruik van de nieuwe middelen die vanaf 2004 in twee fasen zullen worden ingezet om lasten op arbeid te verlagen.

In een eerste nota van de federale formateur was er sprake van een lastenverlaging van 1,5 miljard euro. De verlaging van de lasten op arbeid zou volgens die nota worden toegespitst op vijf doelgroepen : de laaggeschoolden, de oudere werknemers, de deeltijdse banen, de kennisjobs en de non-profitsector.

Mijnheer de minister, hebt u uw voorstel in verband met een Vlaamse werkgelegenheidsconferentie vooraf voorgelegd aan de sociale partners ? Hebben de sociale partners naast hun reactie in de pers ook al op een andere manier gereageerd op uw voorstel ?

Welke Vlaamse beleidsaccenten in verband met werkgelegenheid wilt u voorstellen op de federale rondetafelconferentie ? Zult u die beleidsaccenten ook kunnen hardmaken ?

Welke werkgelegenheidsmaatregelen hebt u – al dan niet in overleg met de sociale partners – geno-

Ory

men voor de vijf doelgroepen waarop de lastenverlaging zal worden toegespitst? Wat hebben deze maatregelen opgeleverd in termen van werkgelegenheid? Zijn de doelgroepen uit de federale nota nog wel relevant voor Vlaanderen?

In februari van dit jaar werd er na veel onderhandelen een nieuw Vlaams actieplan voor de tewerkstelling opgesteld. Er werden toen zes concrete nieuwe maatregelen genomen. Welke acties zijn er in verband met het uitvoeren van deze maatregelen reeds ondernomen en kunnen die ook aan de orde worden gesteld tijdens de federale rondetafelconferentie? Ondertussen heb ik vernomen dat de Vlaamse regering vorige week een beslissing heeft genomen over de opleidingscheques en de begeleidingscheques.

Mijnheer de minister, welke werkgelegenheidsmaatregelen overweegt u in het licht van de zwakke conjunctuur en de stijgende werkloosheid in Vlaanderen te nemen? In interviews zegt u immers regelmatig dat we niet moeten wachten op de federale conferentie om in gang te schieten. Wat zal er op korte en op middellange termijn allemaal gebeuren en wat zal er gebeuren indien de federale rondetafelconferentie geen resultaten oplevert?

Welke initiatieven denkt u te kunnen nemen in verband met de veelbelovende hoogtechnologische en toekomstgerichte sector van de duurzame energie, die als voordeel heeft dat hij erg arbeidsintensief is. Ik denk dan aan het inspirerende Limburgse voorbeeld van het Lommelse bedrijf Hansen Transmission, dat tandwielkasten voor windturbines bouwt. Op de dag van de sluiting van Philips Hasselt kondigde dit bedrijf aan dat het een nieuwe fabriek zou bouwen, die voor 300 nieuwe jobs zou zorgen.

De voorzitter : De heer Laurys heeft het woord.

De heer Jan Laurys : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, mijn interpellatie zou gaan over de zin van een nieuwe werkgelegenheidsconferentie, maar na wat de voorzitter heeft gezegd over de brief die hij zal schrijven, zal ik me wat voorzichtiger moeten uitdrukken.

Minister-president Somers zei in zijn maiden speech dat de sociaal-economische situatie een prioriteit is voor de Vlaamse regering. Dat is terecht. Het viel me wel op dat hij zei dat er nog veel projecten moeten worden uitgevoerd en dat 90 procent van het Pact van Vilvoorde nog niet is uitge-

voerd. Even voordien had formateur Verhofstadt tijdens het formatieberaad voorgesteld om een grote werkgelegenheidsconferentie te organiseren, samen met de sociale partners en de politici. Een van de doelstellingen zou zijn om 200.000 nieuwe jobs te creëren.

Die 200.000 nieuwe jobs zijn zeker nodig, want het Federaal Planbureau heeft meegedeeld dat er al minstens 160.000 jobs nodig zullen zijn om de aangroei op de arbeidsmarkt op te vangen. Dat betekent dat, als het lukt om 200.000 nieuwe jobs te creëren, er slechts 40.000 jobs beschikbaar zullen zijn voor de huidige werkzoekenden.

Mijnheer de minister, toen u waarnemend minister-president was, hebt u inderdaad voorgesteld om een Vlaamse werkgelegenheidsconferentie te organiseren die aan de federale conferentie zou voorafgaan. Minister-president Somers herhaalde dat voorstel in zijn regeringsverklaring.

In de krant heb ik gelezen dat de sociale partners kritiek hadden op dat voorstel omdat ze zich afvragen of het wel zin heeft om nieuw overleg te organiseren terwijl we nog bezig zijn met de uitvoering van het Vlaams werkgelegenheidsakkoord dat in februari van dit jaar werd afgesloten. We hebben het al enkele keren daarover gehad. Er zijn problemen met de starterspremies en met de opleidings- en begeleidingscheques. We hebben het ook gehad over de rol van de VDAB.

Ik heb vernomen dat er problemen zijn met de uitvoering van het akkoord en dat er een technische vergadering is geweest. De officiële Vesoc-vergaderingen worden echter uitgesteld.

Ik heb altijd gezegd dat de economische crisis en de werkloosheid geen gemakkelijke problemen zijn. Ik stel gewoon vast dat overleg vaak als vluchtwezel wordt gebruikt, maar ik begrijp wel dat dat in bepaalde omstandigheden nog de enige uitweg is. In dit geval lijkt het me echter een overdreven optie.

Tijdens het debat over werkloosheid en tijdens de begrotingsbesprekingen hebben we nog een paar keer gezegd dat we op dit ogenblik nog geen behoefte hebben aan uitgebreid overleg over werkgelegenheid. We hebben immers het Pact van Vilvoorde van november 2001 en het Vlaams werkgelegenheidsakkoord. Bovendien is er het pact in verband met de werkgelegenheid voor allochtonen dat hier op 3 december 2002 in De Schelp werd voorgesteld. Telkens werden er afspraken gemaakt

Laurys

over tewerkstelling voor bepaalde doelgroepen of over tewerkstelling in het algemeen.

Ik denk dat er op dit ogenblik meer nood is aan het uitwerken van de conclusies van die conferenties en aan concrete maatregelen dan aan een nieuwe conferentie. Ik heb de indruk dat er vaak conferenties worden georganiseerd waarop de conclusies van vorige conferenties worden herhaald. Zo loopt de discussie vast.

Hoe komt het dat het Pact van Vilvoorde nog maar 'in de steigers staat' om de woorden van de minister-president te gebruiken? Wat zal in dat nieuw overleg aan bod komen dat nog niet aan bod is gekomen in het Pact van Vilvoorde? Wat kan er nog worden besproken dat niet reeds in het Vlaams werkgelegenheidsakkoord staat? Welke garanties zijn er dat de maatregelen nu echt zullen worden uitgevoerd? Is dit niet alweer een pact dat wordt besproken en officieel bezegeld, om daarna opnieuw ergens in een lade terecht te komen?

De voorzitter : Minister Landuyt heeft het woord.

Minister Renaat Landuyt : Ik zal proberen zo grondig mogelijk te antwoorden op de twee vragen. Indien ik echter heel grondig zou willen antwoorden op de vragen van de heer Ory in verband met de genomen maatregelen, zou ik evenwel in herhaling vallen voor de mensen die reeds langer in het parlement zitten. We hebben reeds enorm veel maatregelen genomen en daarom verwijs ik graag naar de teksten hierover.

De heer Jan Laurys : Mijnheer de minister, u moet zich voor ons niet inhouden, hoor. U mag gerust nog eens herhalen wat op dat vlak is gebeurd.

Minister Renaat Landuyt : Het is wellicht niet volledig correct om te spreken over een Vlaamse werkgelegenheidsconferentie, het is de bedoeling om een soort van Vlaams vooroverleg te organiseren. We bedoelen daarmee dat we proactief moeten inspelen op het vaststaande feit dat de nieuwe federale regering een nieuw federaal tewerkstellingsprogramma zal opstellen. Zoals de heer Laurys zei, zet het federale niveau daarvoor een grote conferentie op poten, om er zeker van te zijn dat er een groot maatschappelijk draagvlak is voor de operaties die het wil uitvoeren. Nu leek het mij aangewezen om daar op Vlaams niveau op voorbereid te zijn, zodat we reeds vooraf kunnen zeggen wat voor de Vlaamse arbeidsmarkt belangrijke analyses en aangewezen maatregelen zijn. Of we

dat nu willen of niet, het kan namelijk dat we omwille van de maatregelen op het federale niveau een gedeelte van onze maatregelen moeten aanpassen. Het is dan altijd goed zelf te kunnen suggereren op welke wijze we de overheidsmiddelen het best inzetten. We willen dus een goede samenwerking tussen het federale niveau en het Vlaamse niveau. Het is dus niet de bedoeling om een Vlaamse eisenbundel op te maken of om ons ondergeschikt op te stellen. Het is wel de bedoeling om als gelijke partners de juiste signalen te geven, maar dan ook op een manier waarbij er een maatschappelijk draagvlak is. Daarom gebeurt dat het best in samspraak met de sociale partners.

Nu is het zo dat er reacties zijn geweest op de eerste publieke uitspraken daaromtrent, in het bijzonder van het ACV. Bij monde van de heer Peeters heeft het ACV zich verontschuldigd voor het misverstand waarop het zich eigenlijk had gebaseerd. Het ACV dacht namelijk dat dit het opzijschuiven of het negeren inhield van het zopas afgesloten Vlaams akkoord, dat een zeer ruim akkoord was. Dat was dus een foute veronderstelling : er wordt gewoon doorgewerkt aan de uitvoering van dat Vlaams akkoord. Zo werk ik bijvoorbeeld verder aan de opleidingscheques voor werknemers, die hopelijk operationeel zullen zijn vanaf 1 september 2003. Op dat vlak is ondertussen reeds een en ander gebeurd.

Wat is de verdere planning van het vooroverleg? Via informele weg is daarover uiteraard gepraat met de sociale partners. Ik heb zelf het dagelijks bestuur van de SERV ontmoet om daaromtrent praktische afspraken te maken.

Nu is het zo dat normalerwijze men met Vesoc voor het eerst zal samenkomen op 9 juli 2003. De Vlaamse regering bereidt zich daarop voor met een timing en een inhoudelijk werkschema. Het is eigenlijk nog te vroeg om te antwoorden op de vraag wat daarin volgens mij belangrijk zal zijn. De Vlaamse regering zal zeker een paar suggesties doen aan de sociale partners, maar u begrijpt dat we uit respect voor het sociaal overleg eerst een en ander gezamenlijk moeten bepalen. Ik denk bijvoorbeeld wel aan het niet onbelangrijke punt van de regularisering van de gesco's. Als we daarin stappen vooruit willen zetten, zouden we eigenlijk het best gezamenlijk de federale partners overtuigen van het feit dat een definitieve kwijschelding van de niet te betalen sociale bijdragen een nuloperatie is voor het federale niveau. Als we de gesco's niet regulariseren, worden die socialezekerheidsbijdragen namelijk niet geïnd en zullen de gesco's blijven. Als we de gesco's wel regulariseren

Landuyt

en een overeenkomst bereiken inzake de definitieve vrijstelling van die sociale bijdragen, kunnen we uiteindelijk het laatste verschil tussen die gesco's en gewone tewerkstelling veranderen. Het worden dan bijvoorbeeld jobs met een definitieve sociale-zekerheidsbijdragevermindering. Het is echter niet gemakkelijk alle federale partners daarvan te overtuigen. Het is goed dat een dergelijk punt wordt besproken met de sociale partners, omdat het ook te maken heeft met de sociale zekerheid. Dat is slechts een klein voorbeeld, maar het zou zeer handig zijn indien we daarin een doorbraak zouden bereiken.

Belangrijker voor de conjuncturele situatie is het inspelen op wat men op het federale niveau wil doen inzake socialelastenvermindering, omdat hun doelgroepbepaling natuurlijk kan verschillen van de Vlaamse. We kunnen dan bepaalde doelgroepen bijsturen of aanpassen.

Blijven de doelgroepen nog relevant? Alle doelgroepen zijn relevant, het is alleen maar een kwestie van kijken welk soort maatregel welk soort effect heeft en welke toestanden volgens de laatste analyse van de Vlaamse situatie moeten worden bijgestuurd. Ik denk hierbij onder meer aan onze maatregelen in verband met de jobkaarten. Vanuit de Vlaamse bevoegdheden zorgen we tijdens de eerste zes maanden van de tewerkstelling van een jongere voor de nodige opleidingsondersteuning. Deze maatregel is op federaal niveau ondertussen versterkt. Jongeren die vroeg worden tewerkgesteld en een opleiding volgen, kunnen sneller een wachttuitkering ontvangen. Dit is een goed voorbeeld van de samenwerking tussen het federale en het Vlaamse niveau.

Indien de federale overheid op basis van de doelgroepbepaling besluit de lasten van de meeste jongerencontracten te verlagen, kunnen we onze eigen financiële middelen allicht verruimen of anders oriënteren. Dit is eigenlijk het mechanisme van het vooroverleg.

Dit vooroverleg heeft niets te maken met de uitvoering van het sociaal akkoord of met reeds lopende maatregelen, zoals de jobkaarten of de sociale interventieteams van de VDAB, die bedoeld zijn om op herstructureringen in te spelen. Deze maatregelen blijven gewoon bestaan.

Er is daarnet ook een vraag over de toekomstgerichte sector van de duurzame energietechnologie gesteld. Vanuit het Vlaams werkgelegenheidsbeleid

trachten we voortdurend in te spelen op de behoefte om in gewijzigde opleidingen te voorzien.

Wat het economische instrumentarium betreft, moet ik naar het beleid van de minister van Economie verwijzen. De Vlaamse begroting voorziet in middelen voor de IWT-, de onderzoeks-, de ontwikkelings- en de expansiesteun.

De voorzitter : De heer Ory heeft het woord.

De heer Flor Ory : Ik vraag me af hoe het zit met de uitvoering van het februari-akkoord. Recent is een beslissing met betrekking tot de opleidings- en begeleidingscheques genomen. Als ik het goed heb begrepen, zal het diversiteitsbeleid worden aangepast, zullen de startpremies worden uitgebreid en zal de onroerende voorheffing worden verlaagd.

Minister Renaat Landuyt : Het diversiteitsbeleid is eigenlijk een incorporatie van een akkoord dat ik reeds op 3 december 2002 met de sociale partners heb gesloten. Het luik van de vakbonden is reeds uitgevoerd. Het jobkanaal, dat deze week in de media aan bod is gekomen, is het luik van de werkgevers, die hiermee hun engagementen op dat vlak nakomen.

De uitvoering van al deze maatregelen verloopt volgens het vooropgestelde tijdsschema. De maatregelen betreffende de opleidingscheques voor werknemers zouden op 1 september 2003 klaar moeten zijn. De uitvoering van het diversiteitsbeleid is eigenlijk al volop aan de gang en verloopt ook volgens het tijdsschema. Niet alle betrokken partners zijn klaar met het opzetten van hun systemen. Het VEV is al klaar. Van Unizo heb ik nog geen bericht ontvangen. De vakbonden beschikken reeds over de voorziene diversiteitsconsulenten. Wat de werkgelegenheidspolitiek betreft, verloopt alles in feite volgens het tijdsschema.

De heer Flor Ory : Mijnheer de minister, de federale regeringsonderhandelaars hebben een aantal doelgroepen naar voren geschoven. Ze hebben het evenwel niet over allochtonen gehad. Verontrust dit u niet?

Minister Renaat Landuyt : Het ideale beleid ten aanzien van allochtonen bestaat eigenlijk uit het anders omschrijven van de problemen waarmee die mensen worden geconfronteerd.

Indien een aantal allochtonen een bepaalde achterstand vertonen, moeten we ze gewoon bij de groep mensen met die bepaalde achterstand rekenen. Dit staat los van het inburgerings- en inwerkingsbeleid

Landuyt

dat we op het Vlaamse niveau voeren. Een aantal genomen maatregelen zijn specifiek gericht op de handicaps waarmee allochtonen op de arbeidsmarkt kampen. Dat stelt ons in staat een ideaal beleid ten aanzien van die doelgroep te voeren.

De voorzitter : De heer Laurys heeft het woord.

De heer Jan Laurys : Ik heb hierbij toch enkele bedenkingen. Ik weet niet welke maatregelen tijdens het federale werkgelegenheidsoverleg ter sprake zullen komen. Ik voel me in feite een beetje machteloos.

De regularisering van de gesco's moet uiteraard gebeuren. We dringen hierop overigens al zeer lang aan. Ik vraag me echter af of die regularisering tijdens de huidige crisis en met de huidige werkloosheidsgraad kan worden doorgevoerd.

Minister Renaat Landuyt : We zullen hiermee zeker rekening houden. Mensen moeten zich altijd wat gewaardeerd voelen in hun werk. *(Opmerkingen van de heer Jan Laurys)*

Mijnheer Laurys, zoals u in het Vlaams Parlement al herhaaldelijk hebt aangehaald, zijn er verschillende raakpunten. De federale overheid heeft haar intenties inzake de begeleiding en de sancties van werkzoekenden geformuleerd. Deze intenties hebben een weerslag op ons eigen beleid en op onze eigen bevoegdheden. Op het federale niveau wordt over tijdsspaarregelingen en tijdsrekeningen gesproken. Het spreekt vanzelf dat er raakpunten zijn tussen dergelijke opties en het tijdskrediet, het zorgkrediet en het opleidingskrediet.

Het gaat hier niet om een nieuwe tewerkstellingsconferentie. Het gaat hier niet om een nieuw Vlaams akkoord. We willen gewoon inspelen op de toekomstige situatie. We willen rekening houden met het nieuwe institutionele kader dat op ons afkomt. De federale overheid wil een nieuw beleid voeren. Dit betekent dat we ons, vanuit de eigen bevoegdheden, als gelijkwaardige partners moeten kunnen opstellen.

Indien de federale overheid ons uitnodigt voor een werkgelegenheidsconferentie, lijkt het me verkeerd om hier onvoorbereid heen te trekken. We moeten ons, samen met de sociale partners, op het discours van de federale overheid voorbereiden. Wie in een sociaal-economisch verschil tussen de gewesten en in het nut van sociaal overleg gelooft, moet, voor hij aan het sociaal overleg deelneemt, een voor-

overleg met betrekking tot de sociaal-economische situatie organiseren.

We zijn niet van plan alles te herbeginnen. We willen enkel, samen met de sociale partners, proactief inspelen op een nieuwe situatie.

De heer Jan Laurys : Ik ben de laatste om me tegen overleg te verzetten. Ik heb het hier overigens niet enkel over overleg met het middenveld.

De voorzitter : Gaat het hier dan niet om een overtrokken term ?

Minister Renaat Landuyt : Ik heb erover gewaakt dat deze term in de tekst van de minister-president zou staan. Ik heb de Vlaamse regering een nota met betrekking tot de planning bezorgd. In het kader van de nationale werkgelegenheidsconferentie zullen we eerst een Vlaams werkgelegenheids-overleg organiseren. Ik heb het over een Vlaams vooroverleg omdat dit een duidelijke term is. Het gaat hier immers om een overleg dat de tewerkstellingsconferentie voorafgaat.

We zullen aan de nationale werkgelegenheidsconferentie deelnemen. We willen hier evenwel niet onbewust in gespreide slagorde toekomen. We kunnen, indien we van mening verschillen, eventueel bewust in gespreide slagorde gaan, maar we mogen zeker niet onbewust in gespreide slagorde gaan.

Mijnheer Laurys, ik begrijp de situatie waarin u zich bevindt. Als lid van de oppositie moet u de negatieve aspecten hiervan vinden. Ik kan u evenwel verzekeren dat er geen negatieve aspecten zijn.

De heer Jan Laurys : Ik hoop dat tijdens dit overleg ook andere denksporen zullen worden ontwikkeld. Ik heb in de krant gelezen dat het werk inzake het rioleringsnetwerk bij gebrek aan middelen is stilgevallen. Aquafin heeft plannen, maar beschikt niet over de nodige middelen. In overleg met de andere betrokken departementen, moet het toch mogelijk zijn om tot een combinatie te komen. Het moet mogelijk zijn om openbare investeringen op die manier te realiseren.

Minister Renaat Landuyt : Dat is een mooi voorbeeld van het beleid dat we in Vlaanderen voeren. Het heeft evenwel niets met het vooroverleg te maken.

We moeten niet enkel kiezen hoe we onze middelen wensen in te zetten. De hoeveelheid openbare werken die momenteel in Vlaanderen worden uit-

Landuyt

gevoerd, nadert de grens van wat de mensen kunnen aanvaarden. Dit is een nieuw aspect van de problematiek. Er worden momenteel zoveel openbare werken uitgevoerd, dat ze het normale leven van onze burgers beginnen te storen. Ook op dat vlak moeten we een zeker evenwicht in stand houden.

De heer Jan Laurys : Niet iedereen woont in Antwerpen.

Minister Renaat Landuyt : Mijnheer Laurys, ik vraag wat begrip voor alle mensen die staan te popelen om naar de kust te trekken.

Minister Renaat Landuyt : Ik wens toch jullie aandacht te vragen voor al die mensen die staan te popelen om naar de kust te gaan.

De heer Jan Laurys : Mijnheer de minister, u hebt één vraag niet beantwoord : waarom loopt de uitvoering van het Pact van Vilvoorde zo traag ?

Minister Renaat Landuyt : De hoofdbekommernis van deze regering is de uitvoering van het regeerakkoord. Op dat vlak zitten we aan 80 percent. Elk percent dat daarbij wordt gehaald, is ook een percent in het kader van het Pact van Vilvoorde dat een enorm ambitieus en ons allen genegen project is. Als u vindt dat we daaraan nog vlugger moeten werken, dan beschouw ik dat als een steunbetuiging.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Pieter Huybrechts tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting, Innovatie, Media en Ruimtelijke Ordening, en tot de heer Renaat Landuyt, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de problematiek van de permanente campingbewoners

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Huybrechts tot de heer Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting, Innovatie, Media en Ruimtelijke Ordening, en tot de heer Renaat Landuyt, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkge-

legenheid en Toerisme, over de problematiek van de permanente campingbewoners.

Minister Landuyt zal ook namens minister Van Mechelen antwoorden.

De heer Huybrechts heeft het woord.

De heer Pieter Huybrechts : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, mijn interpellatie betreft een situatie waarbij voor de betrokkenen nog steeds geen menselijke oplossing gevonden werd.

Een grote groep van permanente campingbewoners dreigt door het campingdecreet van 3 maart 1993 eind 2005 op straat te belanden. In het verleden heeft het Vlaams Blok steeds gepleit voor een menselijke oplossing voor deze campingbewoners. Permanente campingbewoners zijn afkomstig uit alle lagen van de bevolking. Het gaat om bewoners die uit economische of sociale noodzaak op een camping wonen of om bewoners die bewust voor deze woonformule hebben gekozen.

De in het verleden getroffen maatregelen om caravanbewoners voorrang te geven bij de toewijzing van een sociale woning, blijken ontoereikend te zijn. Minister Keulen heeft enkele dagen geleden in zijn commissie nog verklaard dat er te weinig sociale woningen zijn. Trouwens, de toekenning van een voorrangrecht op de socialehuisvestingsmarkt voor personen die sinds zes maanden permanent op een camping wonen, is geen sociale maatregel, vermits deze de reeds lang ingeschreven kandidaten voor een sociale woning benadeelt. De praktijk leert tevens dat heel wat rustzoekende campingbewoners niet gewonnen zijn voor een sociale woning. Ik heb hier voor mij enkele citaten liggen van mensen die in het chaletpark De Netevallei in Geel wonen. Die mensen zeggen bijvoorbeeld : 'Ik blijf hier. In een sociale woning kwijn ik in geen tijd weg'. Of zij vragen : 'Waarom laten ze ons hier toch niet rustig wonen, tot aan onze dood of tot we zelf niet meer kunnen ? Het zogenaamde uitdoofbeleid, dat is toch veel socialer ?'

Een gedwongen vertrek is voor veel van deze mensen een echt drama. Zij missen de groene omgeving en de sociale contacten op de camping. Bovendien is de prijs van een privé-huurwoning vaak veel te hoog voor deze mensen. In het rapport van het Priso, het Provinciaal Instituut voor Samenlevingsopbouw, worden al deze gedachten bevestigd. Het Priso stelt vast dat heel wat ex-campingbewoners er door de veel hogere woonkost financieel sterk op achteruit gaan. Het onderzoek toont aan

Huybrechts

dat deze mensen dit trachten op te lossen door meer te werken, niet meer buiten te komen waardoor de verzuring in de hand wordt gewerkt, of door hun wagen weg te doen.

Reeds in de met redenen omklede motie van 27 april 2000 vroeg het Vlaams Blok aan de Vlaamse regering om de woon- en rechtszekerheid van alle permanente campingbewoners, ook de niet-gedomiciëerde, te garanderen tot er voor hen een kwalitatief ; aangepast en betaalbaar alternatief is uitgewerkt. Indien nodig blijft deze garantie ook gelden na 31 december 2005. Daarnaast werd in die motie ook gevraagd een fonds op te richten voor het opnieuw vestigen van permanente campings. Dat fonds kan ook gebruikt worden voor woonbegeleiding en woonbemiddeling. Ook specifieke kosten voor de afbraak, waardevermindering van een caravan of chalet kunnen door dit fonds worden vergoed. Ik hoop u waarschijnlijk niet te zeggen dat deze met redenen omklede motie toen door de meerderheid verworpen werd.

Ik stel nu echter vast dat het Priso gelijkaardige maatregelen voorstelt. Het Priso vraagt namelijk dat de overheid het campingdecreet zou aanpassen. Zonder bijsturing verdwijnt officieel het wonen op een camping, maar blijft het feitelijk bestaan. Gedwongen herhuisvesting drijft, nog steeds volgens het Priso, ex-bewoners naar een slechtere privé-huisvesting. Het Priso vraagt meer middelen voor de begeleiding van campingbewoners en nieuwe sociale woonprojecten. Tot slot is het Priso voorstander van een uitdovend woonrecht voor campingbewoners.

Het probleem van de permanente campingbewoners resulteert in feite uit een laks planologisch beleid van de regering. Lokale overheden hebben destijds een gedoogbeleid gevoerd, waardoor valse illusies werden gecreëerd. De campingbewoners betaalden daarenboven huisvuil- en milieubelasting en andere diverse gemeentelijke taksen. Vraag is of men nu deze campingbewoners zomaar kan uitdrijven. Het Vlaams Blok is er voorstander van dat de Vlaamse regering minstens opteert voor een geleidelijke aanpak, via een begeleid uitdovend woonrecht, waarbij aan deze campingbewoners de mogelijkheid wordt gegeven om op die camping te blijven wonen in afwachting van een sociaal aanvaardbare oplossing of, indien gewenst, levenslang.

Mijnheer de minister, bent u bereid om de situatie van de permanente campingbewoners alsnog te legaliseren ? Zijn er reeds initiatieven genomen om

het campingdecreet aan te passen en om een lange-termijnvisie met een uitdovingskarakter in te bouwen ? Wij vinden immers dat aan die mensen minstens een sociale oplossing moet worden aangebracht zodat ze op hun camping kunnen blijven wonen zolang ze dat wensen, of tot aan hun dood. We pleiten dus voor een sociaal aanvaardbaar uitdovingsbeleid.

Indien de campingbewoners toch door de Vlaamse regering gedwongen zullen worden om te verhuizen, zal men hen dan een schadevergoeding betalen ? Ik denk daarbij concreet aan een schadevergoeding om de afbraak van hun chalet te bekostigen of om de waardevermindering van hun chalet of caravan te compenseren.

Ik durf te hopen op een menselijk antwoord.

De voorzitter : Mevrouw Declercq heeft het woord.

Mevrouw Veerle Declercq : Het gaat hier om een problematiek die ons nu al vele jaren bezighoudt. Ook wij zijn bekommerd om die mensen, maar toch wens ik nog een verduidelijking te geven. We gaan ermee akkoord dat mensen die in nood zitten en die om financiële redenen geen nieuwe woning vinden, geholpen moeten worden. Toch is er nog een andere groep mensen, namelijk die groep mensen die absoluut dicht bij de zee willen wonen, en dus meestal in een natuurgebied. We moeten durven zeggen dat dit niet kan.

Het gaat dus niet altijd om een sociaal probleem, maar vaak om een luxeprobleem. Voor een sociaal probleem moet een sociale oplossing worden gevonden, maar voor een luxeprobleem of een misbruik is een andere oplossing vereist.

De heer Pieter Huybrechts : Hoe wilt u dan de sociale gevallen selecteren ?

Mevrouw Veerle Declercq : Wij zijn van oordeel dat hard moet worden opgetreden tegen mensen die denken dat ze zich zomaar in een natuurgebied mogen vestigen.

We mogen niet te lang dralen met het vinden van een oplossing voor deze problematiek. Hoe langer we dralen, hoe sterker de mensen ervan overtuigd zijn dat het mag, dat niet zal worden opgetreden of dat voor hen niet naar een oplossing gezocht wordt.

De heer Pieter Huybrechts : Hebt u het rapport van het Priso gelezen ?

Mevrouw Veerle Declercq : Ik kan dit een beetje vergelijken met onteigeningen. Ook daarvoor moet soms een sociale oplossing worden gevonden. Ik ben op de hoogte van het werk van het Priso en vraag me af of we hun aanbevelingen wel voor 100 procent mogen volgen.

De voorzitter : De heer Ramoudt heeft het woord.

De heer Didier Ramoudt : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, het gaat eigenlijk om een probleem dat voortvloeit uit wetgeving die bepaalt dat mensen zich niet mogen domiciliëren op gronden met een toeristisch-recreatieve bestemming. Dit beperkt zich dus niet tot de campings. De wet bepaalt dat iemand die zich op een bepaald adres laat domiciliëren, daar ook permanent moet wonen. De gemeenten moeten die wet nog altijd toepassen. Vroeger domicilieerden gemeenten mensen wel op een camping. Een domiciliëring heeft bewoningsrechten tot gevolg.

Bij het herzien van het ruimtelijk structuurplan kwamen een aantal zaken aan de oppervlakte, waaronder de kwestie van de campingbewoners. Ten tijde van minister-president Van den Brande is er een regeling uitgewerkt die de gemeenten 5 jaar de tijd gaf om de nodige maatregelen te nemen en om te zorgen voor nieuwe huisvesting voor de permanente campingbewoners. Ik kan me enigszins vinden in die regeling, maar als liberaal ben ik nogal geneigd de vrijheid van het individu te respecteren, vooral als een individu kiest om te leven op een manier waarvan niemand last heeft.

Vandaag worden campinguïtbaters geconfronteerd met het feit dat ze hun camping een meerwaarde kunnen geven door toeristisch-recreatieve woningbouw. Op die manier zetten we de deur open voor een nieuwe vorm van permanent wonen. Ik vind dat mensen die vrijwillig kiezen voor minder comfort en op een camping in een fijne omgeving gaan wonen, met rust moeten worden gelaten. Wanneer het echter gaat om mensen die op een camping wonen omdat het sociale vangnet tekortschiet, moeten we optreden.

In de Vlaamse docusoap 'Het leven zoals het is : camping' kregen we een duidelijk beeld van de manier waarop mensen leven die permanent op een camping wonen. We moeten soms iets durven herzien. U zult me er echter niet voor horen pleiten de deuren open te zetten voor permanent wonen op campings. Mensen die al jaren op een camping wonen en geen sociale gevallen zijn, moeten we op een of andere manier wel een oplossing aanbieden.

Zoals de zaken nu staan, denk ik dat we onszelf bedreigen als overheid. De mensen die op een camping wonen, weten dat ze zich daar niet meer kunnen domiciliëren en daarom domiciliëren ze zich bij een familielid, terwijl ze op de camping blijven wonen. Die mensen zijn administratief in orde, maar aan de wezenlijke toestand verandert er op die manier natuurlijk niets.

Mijnheer de minister, ik denk niet dat we deze kwestie snel kunnen oplossen, maar ik roep u op om opnieuw over de problematiek na te denken. Er moet immers een aanvaardbare oplossing mogelijk zijn. Ik deel niet vaak de mening van het Vlaams Blok, maar er zit waarheid in wat de heer Huybrechts heeft gezegd. Het is niet omdat campingbewoners de mogelijkheid krijgen om te gaan wonen in een huis met alles erop en eraan, dat ze ook gelukkiger zullen worden. Daar geloof ik niet in. Ik geloof niet in het sturen en het betuttelen van mensen. Ik geloof wel in de keuze van de mensen en in het begeleiden van bepaalde mensen.

De voorzitter : Mevrouw Declercq heeft op een bepaald ogenblik gezegd dat ze vindt dat de sociale gevallen tijdelijk op een camping moeten kunnen verblijven, terwijl de heer Ramoudt zegt dat er een oplossing moet worden gezocht voor die mensen en dat de mensen die er uit vrije wil wonen, daar moeten kunnen blijven wonen.

Minister Renaat Landuyt : Ze heeft de natuur boven het sociale aspect geplaatst.

De voorzitter : Het probleem is ontstaan in 1991. Voor 1991 bestond er in België een duaal systeem, dat werkte met een woonplaats en een verblijfplaats, wat in veel gevallen handig was. De wet werd vervolgens gewijzigd, waardoor woon- en verblijfplaats met elkaar moeten overeenstemmen. Dat heeft enorme gevolgen gehad.

Sinds 1991 worden we dus geconfronteerd met het probleem van de campingbewoners. Een onderscheid maken tussen mensen die uit vrije wil op een camping wonen, en mensen die noodgedwongen op een camping wonen, is bijna onmogelijk in deze context. Dan zouden we geval per geval moeten beoordelen.

Het principe van de rechtszekerheid zegt dat alle Belgen en dus ook alle Vlamingen gelijk zijn voor de wet. Dat betekent dat alle Vlamingen die zich in dezelfde situatie bevinden, gelijk zijn voor de wet. Dat is de essentie van gelijkheid. Iedereen die al geruime tijd op een camping woont, bevindt zich in dezelfde situatie. Daarin opsplitsingen maken tus-

Voorzitter

sen wat gemotiveerd is en wat niet, is volgens mij bijna onmogelijk voor een uitvoerende macht. Daarom zou ik van de minister graag vernemen hoe men op decretale wijze dit strikte juridische systeem kan aanpassen.

Minister Landuyt heeft het woord.

Minister Renaat Landuyt : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik denk dat de wetgever in 1993 diezelfde discussies heeft gevoerd. In 1993 wilde men namelijk met het campingdecreet een beetje orde op zaken stellen en het toeristische aspect scheiden van het wonen. Er moesten dus duidelijke gebieden worden afgebakend, waarin een camping ook wordt gezien als iets dat te maken heeft met vakantie en niet met permanent wonen. Dat is een cruciale beslissing die in 1993 werd genomen, maar wellicht niet lichtzinnig en zeker niet met onbegrip voor de situaties, gezien er met enorm lange overgangperiodes werd gewerkt. Men voorzag 7 jaar voor het toekennen van vergunningen aan campings. Er is dan het nodige gedaan om de vergunningen tijdig af te leveren en dan is een tweede overgangperiode ingegaan, met name deze tot 31 december 2005.

De huidige regering heeft beslist om niet zomaar die datum af te wachten. Daarom heeft de regering afgesproken om alles zo goed mogelijk te volgen via een werkgroep. Er is beweging op het terrein, op momenten is er zelfs een omgekeerde beweging op het terrein : er zijn nog altijd mensen die zich zouden durven vestigen op een camping, wetende dat het niet mag, en dat zijn niet altijd sociale gevallen. Daar kom ik op het kruispunt tussen vrijheid en gelijkheid. Het is ook een manier van de overheid om te zeggen dat de ruimtelijke ordening, die rechten geeft aan de burgers, serieus moet worden genomen. Het kan niet dat sommigen bouwgrond betalen als bouwgrond en anderen bouwgrond betalen als campinggrond. Dat is een fundamentele ongelijkheid, waarop wordt ingespeeld. Men kan één voorbeeld echter niet veralgemenen.

Het is ook goed dat organisaties als het RISO en het Priso en ook de socio-culturele sector daarmee bezig is. Op die manier krijgen we een meer verfijnde stand van zaken. Ik herhaal het echter : we zijn aan het werken in de richting van 31 december 2005. Het is belangrijk om data te handhaven. We werken op de meest menselijke wijze, totdat het Vlaams Parlement van oordeel zou zijn dat die opties van 1993 verkeerde opties waren.

De voorzitter : De heer Huybrechts heeft het woord.

De heer Pieter Huybrechts : Mijnheer de minister, ik heb eigenlijk op geen enkele van mijn vragen een antwoord gekregen. Hoe staat u tegenover dat uitdovend woonrecht en hoe staat de regering daartegenover ? Daar ligt namelijk de kern van de oplossing van de zaak.

Minister Renaat Landuyt : Voor de minder goede verstaander zeg ik dat er een regeling loopt tot 31 december 2005. We zijn die regeling dus aan het uitvoeren en de regering begeleidt dat zelfs via een werkgroep. Met andere woorden : er is vandaag geen sprake van een uitdovingskarakter, de uiterste datum is 31 december 2005.

De heer Pieter Huybrechts : Dus na 2005 mag er volgens de Vlaamse regering niemand nog permanent op een camping wonen ?

Minister Renaat Landuyt : Ik herhaal mijn andere opmerking. De Vlaamse regering voert in deze het decreet van 1993 uit. Het decreet is opgesteld en goedgekeurd door het Vlaams Parlement. Mijn opdracht is dus om samen met de andere bevoegde ministers dit decreet uit te voeren. Zodra men zich bekwaam acht om op een juridisch correcte wijze een sociale situatie beter te omschrijven dan in de overgangsregeling die is voorzien, kan het decreet worden aangepast. Ik herhaal het : in 1993 werd over hetzelfde gediscussieerd. Nu voeren we enkel uit wat men toen heeft bedacht, maar wat men niet lichtzinnig heeft bedacht. Alle sociale sleutels zijn ingebouwd in die overgangsreglementering.

Mevrouw Veerle Declercq : In 1993 is men toch vertrokken vanuit de bekommernis om mensen die soms in erbarmelijke omstandigheden woonden.

De voorzitter : Ik denk dat de minister bedoelt dat de Vlaamse regering momenteel stipt de huidige decreetgeving uitvoert. Indien het Vlaams Parlement meent dat er aanleiding is om dat decreet te wijzigen, dan moet het een wetgevend initiatief nemen. Komt dat er niet, dan is het standpunt van de Vlaamse regering dat het decreet moet worden uitgevoerd. Heb ik dat juist begrepen, mijnheer de minister ?

Minister Renaat Landuyt : Inderdaad, de Vlaamse regering voert zelfs meer uit dan volgens de letter van het decreet moet, want het gebeurt begeleid. De dag dat men ontdekt dat bepaalde problemen niet op te lossen zijn, moet nog de techniek worden gevonden om de zaak op een behoorlijke juridische

Landuyt

sche wijze te kanaliseren. Vandaag kan bij wijze van spreken nog niet eens het kaf van het koren worden gescheiden. Alle oproepen hieromtrent zijn wellicht gedragen door een te koesteren idealisme maar zijn praktisch niet haalbaar omdat ze de deur opnieuw openzetten voor situaties zoals voor 1993.

De voorzitter : Als het decreet niet wijzigt, zijn de permanente bewoners dus vanaf 1 januari 2006 in overtreding ?

Minister Renaat Landuyt : Inderdaad. Iedere erkende camping zit nu in die overgangssituatie. Die overgangssituatie is niet zomaar een termijn, maar een termijn met engagementen. De gemeenten hebben daarin een rol te spelen, evenals de huisvestingsdiensten. De regering speelt zelfs een grotere rol dan strikt gezien nodig is, omdat we het zoals reeds gezegd bewaken met een werkgroep. We zien zelfs, ondanks het feit dat we ons zo strikt opstellen, dat er nu reeds flagrante inbreuken worden gepleegd. Nu en dan moeten we zelfs hard optreden, dat is het vervelende. Sommige mensen zitten echt in de miserie maar anderen profiteren nog steeds en dus men heeft alle redenen om vast te houden aan de oorspronkelijke werkwijze.

De heer Pieter Huybrechts : Daarmee ga ik absoluut niet akkoord, mijnheer de minister. Ik voorstel menselijke drama's tegen 1 januari 2006. Ik kondig dan ook een met redenen omklede motie aan.

Met redenen omklede motie

De voorzitter : Door de heer Huybrechts werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie aangekondigd. Ze moet zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het parlement zal zich daarover tijdens een volgende plenaire vergadering moeten uitspreken.

Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Jan Laurys tot de heer Renaat Landuyt, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de invoering van een erkenningsstop voor ondernemingen die huishulp wensen aan te bieden in het kader van de dienstencheques

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Laurys tot de heer Landuyt, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de invoering van een erkenningsstop voor ondernemingen die huishulp wensen aan te bieden in het kader van de dienstencheques.

De heer Laurys heeft het woord.

De heer Jan Laurys : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, deze interpellatie komt er omdat ik op de website van de administratie Werkgelegenheid heb gezien dat er een erkenningsstop is ingevoerd. De mededeling luidt als volgt : 'er is een erkenningsstop van minstens 6 maanden ingelast vanaf begin juni 2003'. Het gaat dan om ondernemingen die in aanmerking willen komen om via de dienstencheques huishulp aan te bieden. Onder huishulp worden dingen verstaan als poetsen in de woning, wassen en strijken, naaiwerk, boodschappen doen en maaltijden klaarmaken.

Ik denk dat er op dit ogenblik ongeveer 137 bedrijven erkend zijn en dat er geen enkele discussie bestaat over het principe van de dienstencheque. We staan daar allemaal achter. Die dienstencheques kwamen regelmatig ter sprake in deze commissie, we hebben zelfs gevraagd waarom de regeling nog niet werd uitgevoerd. De cheques vormen inderdaad een middel om het zwartwerk in de huishoudelijke sfeer in een grijs circuit te brengen.

Ik moet u ook zeggen, mijnheer de minister, dat de interpellatie eigenlijk is ingediend vanuit de bekommernis dat de toepassing van de dienstencheque beperkt is tot één soort dienst, namelijk huishoudelijke hulp, terwijl er in het Waals Gewest en in de Duitstalige Gemeenschap drie soorten diensten worden aangeboden.

– *De heer Roland Van Goethem treedt als voorzitter op.*

Laurys

Op dit ogenblik heeft de federale regering 25 miljoen euro ter beschikking gesteld. Ik denk dat de gewesten en gemeenschappen daar nogmaals 25 miljoen euro tegenoverstellen. De vraag die sommigen zich stellen is de volgende : als Vlaanderen de erkenning stopzet, op welke manier zullen die federale middelen dan worden verdeeld ? Is er dan geen gevaar voor scheeftrekking in het gebruik van die federale middelen bij het toekennen van de dienstencheques ? Bestaat het gevaar niet dat Wallonië en de Duitstalige Gemeenschap, als men daar wel blijft erkennen, dan gaan lopen met veel meer van de federale middelen ?

Ik vermoed dat ik de verklaring van die erkenningsstop ken : ik vermoed dat men een inventaris heeft opgemaakt waarbij werd nagegaan hoeveel ondernemingen er reeds erkend zijn en wat dat gaat kosten. Waarschijnlijk heeft men gemerkt dat men boven het budget zat en heeft men geoordeeld dat men het gebruik van de cheques moest afremmen.

Weet de minister wanneer de erkenningsstop zal worden opgegeven ? Is er reeds een eindpunt vooropgesteld ?

Ik heb ondertussen wel vernomen hoe de verdeling per sector is gebeurd maar ik heb geen idee van de regionale spreiding. Is er een regionale spreiding ? Hoe zit het met de verschillende gewesten ? Is het mogelijk om een lijst te maken met de tot op dit ogenblik erkende ondernemingen, en dat verdeeld over de verschillende regio's ? Het is waarschijnlijk niet gemakkelijk om dat hier mondeling uiteen te zetten, misschien kan dat schriftelijk aan het verslag worden toegevoegd.

De voorzitter : De heer Ory heeft het woord.

De heer Flor Ory : Indien het antwoord is wat de heer Laurys denkt dat het zal zijn, dan is het creëren van een erkenningsstop geen goede oplossing. De uitputting van de fondsen wordt toch niet opgelost door de werkgevers te limiteren ? Ik ben voorzitter van het PWA en van een buurt- en een bijstandsdienst in mijn gemeente, die erkend zijn. Is er zekerheid dat de klanten van erkende diensten ook kunnen blijven rekenen op die dienstencheques ?

De voorzitter : Minister Landuyt heeft het woord.

Minister Renaat Landuyt : Ik zie dat de interpellatie dateert van 19 juni 2003. Ergens moet er ie-

mand op 17 juni 2003 het zinnetje op de website hebben geplaatst 'er is een erkenningsstop van minstens 6 maanden ingelast vanaf begin juni 2003'. Dat er een erkenningsstop is ingevoerd van 6 maanden, heb ik voor het eerst gelezen op die website. Ik heb dan eens nagevraagd wie die erkenningsstop heeft ingevoerd. Naar het schijnt heb ik dat gedaan, maar dat is nieuw voor mij. Ik ben wel van mening dat we over die erkenningen inderdaad moeten waken, maar dat heb ik vanaf het begin gezegd. Dat gebeurde vanuit de redenering dat we het rendement in het oog moesten houden.

Er is nog een bijkomende redenering waarmee we rekening moeten houden : het erkennen van teveel organisaties leidt tot vele aanwervingen die op hun beurt leiden tot het niet kunnen tewerkstellen van de aangeworvenen. Het is dus een nogal gecompliceerde situatie, veroorzaakt door het soepele systeem van werken. Wat mij betreft, is er nog geen nieuw moment van erkenning van organisaties. Als dat wordt vertaald naar een erkenningsstop van minstens 6 maanden, zijn dat niet mijn woorden.

In Vlaanderen zijn er ondertussen 135 erkende ondernemingen, die heel goed gespreid zijn over heel Vlaanderen. Ik maak even een kleine vergelijking : in Wallonië zijn er momenteel 3 organisaties erkend en binnenkort komen er daar 17 bij. Misschien is dat zelfs onlangs gebeurd. Ik denk dus dat het systeem in Vlaanderen voorlopig vlotter functioneert dan in Wallonië en dat daardoor het tempo van bestedingen hoger ligt. Ik vind het niet slecht dat men een verwittiging plaatst dat er al veel erkenningen zijn, maar het gaat misschien toch iets te ver om dat te interpreteren als een erkenningsstop. (*Opmerkingen van de heer Flor Ory*)

Volgens de huidige berekeningen zullen we het budget in elk geval niet overschrijden. Ik heb geen alarmsignalen ontvangen en wacht momenteel op het verslag van de adviescommissie. De publicatie op de website loopt allicht vooruit op de conclusies van die adviescommissie. Ik wil dit verslag eerst zelf even rustig bekijken.

Ik zou de vraagsteller eigenlijk willen danken voor deze vraag om uitleg en zal navraag doen over de huidige stand van zaken.

De heer Jan Laurys : Dat lijkt me zinvol. Volgens sommige berekeningen is het budget nu al overschreden. Het budget is berekend op 2.333 voltijdse equivalenten. Indien al 3.451.000 dienstencheques zouden zijn uitgeschreven, zouden we al 59 miljoen euro hebben besteed. Dit is meer dan het ingeschreven bedrag.

Laurys

Hoewel dit het gevolg kan zijn van een goede regionale spreiding die toevallig tot stand is gekomen, hebben bepaalde bedrijven iets eerder een aanvraag ingediend dan hun concurrenten. Indien twee volwaardige bedrijven tegelijkertijd aan hetzelfde systeem willen participeren, zou dit tot een concurrentiescheef trekking kunnen leiden. Ik beweert niet dat dit een fundamentele kwestie is. Ik wil er enkel op wijzen dat dit voor een aantal bijkomende toepassingsproblemen zou kunnen zorgen.

De federale overheid heeft in 25 miljoen euro voorzien. Is dit een aanvulling op het gewestelijk budget? Wordt dit bedrag over de gewesten verdeeld?

Minister Renaat Landuyt : Dit bedrag wordt volgens de klassieke verdeelsleutel over de gewesten verdeeld. Dit betekent dat het bedrag per gewest vastligt. We willen niet weer, zoals ten tijde van de Smetbanen is gebeurd, plots moeten vaststellen dat we niet langer voldoende geld hebben om een normale werking in stand te houden.

Het lijkt me dan ook aangewezen om een of andere rem op de erkenningen te zetten. Dit moet uiteraard op een correcte wijze gebeuren. Indien alle erkende organisaties voluit zouden gaan, zouden we het voorziene budget overschrijden. Alles is evenwel afhankelijk van feiten die we nog niet helemaal kennen.

De heer Jan Laurys : Beide systemen, de Smetbanen en de dienstencheques, zijn het slachtoffer van hun eigen succes geworden. Het gaat eigenlijk om gelijklopende verhalen.

Als ik het goed heb begrepen, is een transfer van deze middelen naar Wallonië onmogelijk. De federale middelen worden immers volgens de vaste verdeelsleutel verdeeld.

Minister Renaat Landuyt : Ik heb dit even laten nakijken. Indien de twintig erkende organisaties in Wallonië geen grote organisaties met talrijke vertakkingen zijn, denk ik niet dat ze het voorziene budget volledig zullen aanwenden. Dit speelt voor ons evenwel geen rol. Het enige wat voor ons telt, is het feit dat ons budget sowieso niet kan krimpen en de vaststelling dat we ons eigen budget allicht maximaal zullen benutten.

Mijnheer Laurys, mijns inziens kunnen de uitgeschreven dienstencheques nooit het voorziene bud-

get overschrijden. U kunt enkel dezelfde berekeningen maken als de adviescommissie al heeft gemaakt. Indien alle erkende organisaties voluit zouden gaan, zouden we het budget overschrijden. Iedereen weet evenwel dat deze organisaties niet allemaal voluit zullen gaan.

Er zou zich trouwens nog een veel groter probleem kunnen stellen. De nieuwe federale regering moet het oude federale beleid en het bijbehorende budget aanvaarden en overnemen. Aangezien dit systeem nog maar net is opgestart, neem ik aan dat de nieuwe federale regering dit ook zal doen. Dit is een kwestie van behoorlijk bestuur. Strikt genomen, moeten we evenwel wachten tot de federale regering op dit vlak een beslissing neemt. Wij zijn in feite nooit de echte trekkers van dit systeem geweest. Het volstaat ons budgettair te wapenen met betrekking tot het uitbestedingsritme.

Indien de nieuwe federale regering het systeem niet wenst over te nemen, zullen we hier moeten beslissen of we het al dan niet op eigen kosten willen voortzetten. Een goed systeem is een debat waard. Mijn diensten volgen dit van nabij op. Ik ga ervan uit dat de heer Laurys hetzelfde zal doen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jan Laurys tot de heer Renaat Landuyt, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de Vlaamse inbreng in GATS-onderhandelingen

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Laurys tot de heer Landuyt, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de Vlaamse inbreng in GATS-onderhandelingen.

De heer Laurys heeft het woord.

De heer Jan Laurys : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, in 2000 heeft de WHO nieuwe onderhandelingen opgestart die tot een nieuw akkoord moeten leiden. Oorspronkelijk zou dit akkoord tegen het einde van 2004 worden voltooid. Ik heb evenwel vernomen dat dit tot in het begin van 2005 is uitgesteld.

De bedoeling van de GATS-akkoorden is het opstellen van een lijst van diensten die volgens de

Laurys

WHO moeten worden vrijgemaakt en geen overheidssteun of voorkeursbehandeling meer mogen krijgen.

Het GATS-akkoord heeft heel wat voor- en tegenstanders. De tegenstanders hebben hun bekommernissen tijdens een grote demonstratie uiteengezet. De voorstanders beweren dat dit akkoord de wereld zou veranderen en de dienstensector nieuwe impulsen en stimulansen zou geven. De tegenstanders noemen dit akkoord de ontmanteling van de sociaal-democratie en de uitverkoop van de derde wereld.

Het probleem is dat deze materie volledig tot de exclusieve bevoegdheid van de Europese Commissie en van Europees commissaris Lamy behoort. De lidstaten moeten de Europese Commissie mandateren om aan de GATS-onderhandelingen deel te nemen. Deze besprekingen worden in commissie 133 gevoerd. In principe gaat het hier om geheime besprekingen. Ik heb overigens vernomen dat België indertijd tegen deze geheimhouding heeft gestemd. Een aantal volksvertegenwoordigers hebben de voorstellen ondertussen eens mogen inkijken. Ze hebben evenwel geen notities of fotokopies mogen nemen en kregen slechts drie uur tijd om de papieren in te kijken.

Het is duidelijk dat de GATS-akkoorden een invloed op het Vlaams werkgelegenheidsbeleid kunnen uitoefenen. Ik denk hierbij in eerste instantie aan onze dokwerkers en aan de mogelijkheid om buitenlandse arbeidskrachten in te zetten. De betoging van de dokwerkers heeft het belang van deze materie aangetoond.

Naar aanleiding van de nieuwe aanmeldingsregeling voor tewerkstellingsmaatregelen hebben we ons hier al eens ongerust gemaakt over het vrijemarktprincipe dat de EU op heel de arbeidsmarkt wil toepassen. Als ik het goed heb begrepen, wordt het Belgisch standpunt op federaal niveau voorbereid. Die gesprekken zouden ondertussen moeten zijn afgerond. Ik vraag me dan ook af hoe het hiermee zit.

Ik vraag me tevens af of de Vlaamse regering of de Vlaamse minister van Werkgelegenheid betrokken is bij het voorbereiden van het Belgisch standpunt en bij het indienen van voorstellen ter voorbereiding van het Europees standpunt. Het spreekt vanzelf dat het hier om een hele procedure gaat. Zodra de voorstellen zijn ingediend, worden ze ge-

conformeerd. Pas daarna worden ze tot een definitief voorstel verwerkt.

Mijnheer de minister, aangezien we in dit verband geen enkel stuk te zien hebben gekregen, vraag ik me af of u op een of andere manier bij de voorbereiding van die akkoorden bent betrokken.

De voorzitter : Minister Landuyt heeft het woord.

Minister Renaat Landuyt : Mijnheer de voorzitter, naar aanleiding van de conferentie van de WHO in november 2001 in Qatar heeft de Vlaamse regering op 5 oktober 2001 haar standpunt met betrekking tot de agenda van de nieuwe onderhandelingsronde van de WHO bepaald.

Dit standpunt omvat sectorale aandachtspunten, bijvoorbeeld over vervoer of over infrastructuur, en algemene overwegingen. Naast de culturele diversiteit, het milieu en de bijzondere integratie van de ontwikkelingslanden in de wereldhandel heeft de Vlaamse regering voor de wereldwijde promotie van de arbeidsnormen gekozen. Dit standpunt van de Vlaamse regering is onverwijld aan het Vlaams Parlement en aan de federale regering meegedeeld. Om dat standpunt operationeel te maken bestaat er op Vlaams niveau een werkgroep rond het WHO-beleid die door de Vlaamse regering werd opgericht. Die werkgroep draagt de afkorting VWHOB, wat staat voor Vlaams Wereldhandelsorganisatiebeleid. De werkgroep is samengesteld uit kabinetsmedewerkers van alle Vlaamse ministers, en uit ambtenaren van de bevoegde administraties. Ze wordt voorgezeten door het kabinet van de minister, bevoegd voor het buitenlands beleid. De werkgroep komt op regelmatige tijdstippen samen om het Vlaams standpunt voor te bereiden en om voorstellen aan de respectieve ministers te formuleren. Na overleg met de ministers brengen de door de werkgroep afgevaardigde leden dat standpunt over tijdens de federale coördinatievergadering.

Dat federaal overleg leidt dan tot een Belgisch standpunt in de Europese Unie, meer bepaald in het Comité-133, waarbij 133 verwijst naar artikel 133 van het EG-verdrag dat handelt over de concurrentie. Dit is het meest beruchte artikel van het Europees verdrag. Comité-133 is een adviesorgaan voor de Europese Commissie.

Die werkwijze wordt eveneens gevolgd voor de voorbereiding op de onderhandelingen inzake diensten in het kader van het Algemeen Akkoord betreffende Handel en Diensten, beter bekend als de GATS.

De heer Jan Laurys : Is dat overleg nu afgerond ?

Minister Renaat Landuyt : Er is een uitstel geweest omdat de tekst enigszins moest worden aangepast. Er was immers zeer grote druk van de lidstaten om inzake modus 4 (het onderdeel met de meest directe impact inzake werkgelegenheid) tot een gewijzigde tekst te komen. Op 22 april heeft de Commissie uiteindelijk een aanbod van diensten neergelegd bij de WHO. Het overleg m.b.t. de GATS wordt echter nooit afgerond, aangezien verder ook de hele onderhandelingsronde opgevolgd blijft vanuit de verschillende werkgroepen en adviesorganen. De belangrijkste impact op het huidige aanbod van de Europese Commissie kan in mensentaal samengevat worden als volgt : de Commissie heeft ingestemd met de eis van de lidstaten dat er géén aanbod (voor liberalisering van diensten) vanuit de Europese Commissie mag gebeuren inzake onderwijs, gezondheidszorg, energie, audio-visuele activiteiten, water voor menselijke consumptie. Het zal nu aan ons zijn om te zien dat aan dit engagement niet geraakt wordt tijdens de onderhandelingen.

Met betrekking tot het behoud van de eigen regelgeving voor toegang, verblijf en werk op de Vlaamse arbeidsmarkt werden belangrijke toegevingen gedaan door de Europese Commissie.

Er werden belangrijke voorwaarden verkregen dankzij de onderhandelingen van Vlaanderen en België met betrekking tot het statuut van een “stagiair”. Er kan nu door de lidstaat een opleidingsprogramma opgevraagd worden aan het betreffende bedrijf om te zien of de stagiair wel echt in dienst genomen is voor bijkomende opleiding (en niet om te functioneren als goedkope arbeidskracht).

Met betrekking tot de beruchte horizontale clausule “modus 4” wilden Vlaanderen en België terugkomen op oude engagementen en wilden we eigenlijk niet weten van vrijstelling van nieuwe sectoren voor liberalisering. Bovendien wilden we houden aan het veralgemeend systeem van de “arbeidsmarkttoets”. Op dit punt heeft Vlaanderen/federaal geen volledige voldoening gehaald (zoals blijkt uit het gepubliceerde aanbod van diensten). We zijn niet kunnen terugkomen op engagementen die reeds genomen waren door de vroegere regeringen in 1995 en in het definitieve voorstel werden bijkomend vier sectoren vrijgemaakt voor verdere openstelling naar de vrije markt (nl.boekhouding, wetenschappelijke consulting en technische consulting, onderhoud en herstellingen en milieudiensten). Ook voor dienstencontracten voor zelfstan-

digen werden bijkomende sectoren open verklaard voor de markt, waaronder architectuur en ruimtelijke ordening, engineering, computer, management consulting.

Ook inzake de “arbeidsmarkttoets” hebben we geen volledige voldoening kunnen bekomen. De EC wilde niet weten van een veralgemeend aanhouden van de arbeidsmarkttoets, terwijl onder andere België op die manier een reguleringsstelsel wilde behouden om in te grijpen op de eigen arbeidsmarkt bij toevloed van (nieuwe) buitenlandse werkrachten in het kader van deze “dienstencontracten”. Uiteindelijk is geopteerd voor een systeem van quota, waarbij aan België een beperkt contingent van buitenlandse werknemers zou kunnen worden toegekend (maximaal 1.021 op jaarbasis). Wél hebben we belangrijke voorwaarden kunnen inschrijven voor de uitvoering van deze dienstencontracten (contractual service suppliers, independent professionals) : we blijven via eigen regelgeving verantwoordelijk voor de intrede/verblijf van deze vreemde arbeidskrachten op onze arbeidsmarkt, alle dienstencontracten kunnen getoetst worden aan de (regionale/nationale) voorwaarden en procedures m.b.t. dienstencontracten, we kunnen regionale/nationale vereisten opleggen voor de uitvoering van bepaalde diensten, de erkenning voor uitvoering van een bepaald dienstencontract is beperkt in de tijd (maximaal 1 jaar) en betekent geen voorafname naar eventuele uitvoering van nieuwe dienstencontracten.

De heer Jan Laurys : Dat zijn dus de sectoren die voorgesteld worden voor vrijmaking ?

Minister Renaat Landuyt : Ja.

De voorzitter : Ik heb de indruk dat het antwoord voor de minister zelf een volledige verrassing is.

Minister Renaat Landuyt : Het is dan ook bijzonder ingewikkeld, maar normaal hebben we nog een van de beste sleutels in eigen hand, namelijk onze bevoegdheid inzake de arbeidskaart. Het is belangrijk dat we die bevoegdheid zo veel mogelijk kunnen handhaven. Indien het aanbod van de Europese Commissie tijdens de onderhandelingen gehandhaafd blijft, heeft dit geen onmiddellijk belangrijk gevolg naar het systeem van toepassing van de huidige regelgeving inzake arbeidskaarten. Buitenlandse werknemers in dienst van Vlaamse bedrijven blijven ook in de toekomst onderworpen aan de arbeidskaarten en de arbeidsmarkttoets. Voor de buitenlandse werknemers van buitenlandse bedrijven die hier dienstencontracten uitvoeren zou eventueel wel een wijziging van de wet op de ar-

Landuyt

beidskaarten nodig zijn (maar dat dient federaal bekeken te worden en daarvoor dient het einde van de onderhandelingen afgewacht te worden). De huidige onderhandelingen zouden eveneens een (beperkt) effect kunnen hebben op het systeem van de beroepskaarten (voor de activiteiten van de zelfstandigen).

De heer Jan Laurys : Indien ik me niet vergis is de problematiek van de dokwerkers federaal.

Minister Renaat Landuyt : Op Vlaams niveau is de grootste bekommernis dat we, wat er ook moge gebeuren, onze bevoegdheid inzake de arbeidskaart kunnen behouden. Dit is voor ons immers het beste sturingsmiddel. Voor de rest is het uitkijken naar de uitkomst. Wat de dokwerkers betreft kan ik u garanderen dat zowel op Vlaams als federaal niveau gepleit is voor het behoud van een belangrijk artikel in de bijlage, die het ons moet mogelijk maken om verder de nationale regelgeving te blijven hanteren (in afwachting van de uitkomst van het Europese debat terzake).

Samenvattend kan ik stellen dat in het huidig aanbod van de Europese Commissie volgende standpunten worden ingenomen : openbare diensten inzake onderwijs, gezondheid en cultuur worden niet opengesteld voor liberalisering ; het systeem van de dokwerkers wordt niet geliberaliseerd ; de universele dienstverlening moet gewaarborgd blijven met dien verstande dat buitenlandse bedrijven ertoe verplicht kunnen worden aan de nationaal bepaalde criteria te voldoen om voor (een deel van) de universele dienstverlening in te staan ; en

de lidstaten blijven beslissingsmacht houden over de toegang en het verblijf van de niet-EU-burgers.

De heer Jan Laurys : Sinds wanneer volgt u dit dossier zelf op ?

Minister Renaat Landuyt : Sinds 2001, want toen hebben we beslist om die werkgroep op te richten. Ik doe bij manier van spreken vaak lastig in verband met de VDAB-hervorming en dat is omdat ik via dat debat iedere keer de link kan leggen. We moeten oppassen met onze hervormingen als we de dienstverlening van de VDAB willen vrijwaren.

De heer Jan Laurys : Bij het begin van uw antwoord zei u dat het is meegedeeld aan het Vlaams Parlement.

Minister Renaat Landuyt : Het document van de regering is overgemaakt aan het parlement. Dat staat in de notulen van de beslissing van 5 oktober 2001.

De heer Jan Laurys : Ik heb daar blijkbaar over gelezen.

Minister Renaat Landuyt : Dat is u vergeven. Ik stel voor dat ik later op deze kwestie terugkom en een volledig antwoord geef. Dat is belangrijk, want het gaat om iets dat gevoelig ligt.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 15.43 uur.*
